

Fámy – a že se jich šíří požehnaně – jsou plné do nebe volajících hloupostí.

Když se tedy vyskytnu v Divočině, raději na sebe moc neupozorňuju a tiše dělám, co je v mých silách.

V tuhle noční dobu zejí klikaté stezky lesem prázdnou, přesto se držím ve stínech jako duch, abych nenarazil na noční hlídku. Měsíc u pasu mám obtěžkaný měďáky, část obličeje mi zakrývá rudá škraboška a do čela jsem si stáhl klobouk. V takovém oblečení a v tuhle hodinu by mě vojáci jistě zadrželi. Nebo ještě hůř: rovnou zavřeli do vězení, kde bych v chládku čekal na výslech. A to je to poslední, co bych teď potřeboval.

Sejdu ze stezky a z měšce hbitě vytáhnu pár mincí. První dům je menší než ostatní a má asi jen jednu místnost, ale venku za ním se krčí aspoň kurník a králíkárna. Nikdy jsem neviděl ty, kteří tohle stavení obývají, ale o zvířata se očividně starají dobře. Chci jim tu na sudu se zrním nechat pár drobných, když si všimnu balíčku v mušelínu hned vedle negramotně napsaného vzkazu na zemi v prachu:

ĎEKUJEM!

Když látku opatrně rozvinu, objevím v ní pár sucharů vonících po česneku a sýru.

Není to první dárek, který jsem našel, ale kdykoli se mi něco takového přihodí, stáhne se mi žaludek. Nejraději bych to tu zase nechal, protože já žádné dárky nepotřebuju. Nepomáhám lidem, abych si vydělal.

Jenže tyhle drobné pozornosti pro člověka, který mi je nechává, něco znamenají a já nechci být nezvdvořilý.

Zabalím tedy suchary zpět do mušelínu a schovám si balíček do torby. Když nechám na sudu pár penízků, pokračuju dál.

V dalším domě mají několik dětí včetně novorozence. Někdy slyším, jak uprostřed noci pláče, a tak našlapuju obzvláště tiše, aby si mě nikdo nevšiml, a mince schovám do kapes oblečení sušícího se venku na šňůře. U příštího stavení nechám peníze na prahu a u toho po něm zase na okenní římse.

Jakmile dojdu k páté chalupě, vysázím měďáky vedle ostří sekery zaseknuté do špalku, když na mě ze stínu vyskočí nějaká postava.

„Ha!“ zašeptá. „A mám tě!“

Trhnu sebou tak prudce, že se mi mince vysypou do trávy. Popadnu rukojeť sekery a hbitě se otočím.

Nevím, co budu dělat, jestli je to noční hlídka. Proti kuším toho se sekerou moc nezmůžu. Vojáci sice mají rozkaz nestřílet na všechno, co uvidí, ale slyšel jsem už dost povstalců a psanců vyprávět o jejich násilných činech, abych věděl, že to, co by tihle muži dělat *měli*, ne vždycky odpovídá skutečnosti.

Tak nebo tak, stojím nohama pevně na zemi se sekerou napřaženou k boji.

Postava uskočí a zvedne ruce. „Hej!“

Takže to není noční hlídka. Je to... je to jen nějaká holka. Skoro stejně vysoká jako já, takže bych skoro řekl, že je o něco starší, ale ve tváři se jí ještě zračí měkké dětské rysy a nohy i ruce má pružné a hubené. Stojí tu s holými pažemi ve vybledlé noční košili, jejíž lem vláčí po trávě. Blondaté vlasy si spletla do rozčuchaného copu až někam pod pás.

„Nestojím o potíže,“ řeknu jí.